

C155 – FIN10

V L A A M S   P A R L E M E N T



Zitting 2005-2006

21 februari 2006

# HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ALGEMEEN BELEID, FINANCIEN EN BEGROTING



## INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Joke Schauvliege tot de heer Yves Leterme, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de strategie om de Tour de France in 2007 naar Vlaanderen te halen	1
Vraag om uitleg van de heer Stefaan De Clerck tot de heer Yves Leterme, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de betrokkenheid van de Vlaamse Bouwmeester bij de bouwprojecten van de Vlaamse Regering via alternatieve financiering	4
Vraag om uitleg van de heer Pieter Huybrechts tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, en tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de onbetaalde brandstoffacturen van de administratie Wegen en Verkeer	7
Vraag om uitleg van de heer Frans Wymeersch tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over mogelijke problemen inzake registratierechten bij de vorming van fusieziekenhuizen onder vzw-vorm overeenkomstig hoofdstuk XIIbis van de OCMW-wet met openbare en privé-partners	10



**Voorzitter: de heer Sven Gatz**

**Vraag om uitleg van mevrouw Joke Schauvliege tot de heer Yves Leterme, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de strategie om de Tour de France in 2007 naar Vlaanderen te halen**

**De voorzitter:** Mevrouw Schauvliege heeft het woord.

**Mevrouw Joke Schauvliege:** Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, geachte collega's, mijn vraag gaat niet over de Tour de France van dit jaar maar wel over die van 2007. Mijnheer de minister-president, in een aantal interviews hebt u aangekondigd dat u er alles aan zou doen om de ronde volgend jaar naar Vlaanderen te halen. Ondertussen zijn de onderhandelingen om de trajecten vast te leggen, volop aan de gang. We hebben ook vernomen dat de wedstrijd volgend jaar in Londen start. Voor onze regio is het belangrijk dat we deze sportwedstrijd van wereldniveau naar Vlaanderen kunnen halen en dat er liefst zo veel mogelijk etappes starten of aankomen.

We weten dat er op dit moment negen kandidaturen van steden of provincies zijn ingediend als start- of aankomstplaats. De provincies West- en Oost-Vlaanderen en ook Kortrijk hebben dat gedaan. Andere kandidaten zijn Antwerpen, Brugge, Deinze, Knokke-Heist, Vilvoorde, Middelkerke en Waregem. Ze hebben te kennen gegeven dat ze een start of aankomst in hun stad of gemeente willen organiseren.

De onderhandelingen zijn nu volop aan de gang. Ik heb vernomen dat ook premier Verhofstadt met de directeur van de Tour heeft gesproken. Ik neem aan dat u dat ook hebt gedaan. Kan u bevestigen dat u zal onderhandelen namens Vlaanderen om de Tour naar hier te halen? Welke strategie hebt u daarvoor uitgetekend? Hoe zult u te werk gaan? Kunnen de steden, gemeenten of provincies die zich kandidaat stellen op de een of andere manier worden betrokken bij de onderhandelingen of zult u de algemene coördinatie op u nemen? Wat is de timing? Wanneer hebt u een onderhoud met Tourdirecteur Leblanc?

**De voorzitter:** Mijnheer De Meulemeester heeft het woord.

**De heer Marnic De Meulemeester:** Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, collega's, de afgelopen maanden is er inderdaad heel wat te doen geweest over de Tour de France van 2007. De wildste geruchten om de wedstrijd naar Vlaanderen te halen, doen de ronde.

Ondertussen hebben een aantal steden zich kandidaat gesteld. Nog andere zullen volgen. Ze willen ofwel de aankomst ofwel de start organiseren. Mijnheer de minister-president, welke rol spelen de provinciegouverneurs om dit toch wel belangrijke sportevenement naar Vlaanderen te halen? Daarnaast zijn er nog een aantal federale en Vlaamse eminenties die zich in het debat mengen. Ook u bent daar uiteraard bij betrokken als coördinator van het geheel. Het is belangrijk om duidelijkheid te scheppen tussen de provincies. Tot nu toe hebben Oost- en West-Vlaanderen zich kandidaat gesteld. Uit die twee provincies zijn er ook nog belangrijke steden die een Tourrit willen binnenhalen.

Het is gezond dat er een zekere dualiteit bestaat tussen enerzijds provincies en anderzijds steden. Vlaanderen is het wielerland bij uitstek. Het is belangrijk enige duidelijkheid te scheppen over de persoon die zal instaan voor de coördinatie. Ik sluit me dan ook volledig aan bij de vraag van mevrouw Schauvliege. Worden ook de provincies en de steden daadwerkelijk betrokken bij de strategie om de Tour de France in 2007 naar Vlaanderen te halen?

**De voorzitter:** De heer De Clerck heeft het woord.

**De heer Stefaan De Clerck:** Mijnheer de voorzitter, eigenlijk heb ik er niets aan toe te voegen. Ik voel me echter verplicht om me aan te sluiten bij de vraag van mevrouw Schauvliege. Als ik het goed voorheb, zal het er over enkele maanden op aankomen om een goed overleg te voeren. Er zijn verscheidene kandidaten, die ook al brieven hebben ontvangen. Dat is ook voor Kortrijk het geval. We hebben ons al lang geleden kandidaat gesteld. Ik hoop dat de organisatoren van de Tour doen wat ze schrijven en zich richten tot de minister-president. Hij moet nagaan hoe

een behoorlijke aanwezigheid van de Tour in 2007 kan worden gerealiseerd. Mijnheer de minister-president, ik hoop dat u kunt bevestigen dat u de enige verbindingspersoon zult zijn tussen de kandidaten en de organisatoren van de Ronde.

**De voorzitter:** Minister-president Leterme heeft het woord.

**Minister-president Yves Leterme:** Mijnheer de voorzitter, dames en heren, ik dank u voor de belangstelling voor dit voor Vlaanderen niet onbelangrijk maatschappelijke dossier. Ik zal op een transparante manier uitleggen hoe het idee is gegroeid om de Ronde van Frankrijk door Vlaanderen te laten passeren, minstens als een aanzet tot – verhoop ik – een nog grotere betrokkenheid van Vlaanderen bij de organisatie van de ronde in de iets verdere toekomst. Ik kan daar vandaag niet veel over zeggen, maar er bestaan plannen in die richting.

Vlaanderen heeft belang bij het laten plaatsvinden van gebeurtenissen met een internationale uitstraling op zijn grondgebied. De idee is ontstaan tijdens een wedstrijd Standard-Genk in maart 2005 waar ik aanwezig was en waar ook de heer Leblanc aanwezig was om terreinverkenningen te doen in het kader van twee wedstrijden waarvan de ASO (Amaury Sport Organisation) eigenaar is: de Waalse Pijl en Luik-Bastenaken-Luik. We hebben toen afgesproken om elkaar opnieuw te ontmoeten in verband met de organisatie van een of twee Tourritten in Vlaanderen. We hebben een aantal gesprekken gehad, met op 20 mei 2005 de belangrijkste. Enkele maanden later is de directie van de Tour schriftelijk het engagement aangegaan om de Ronde van Frankrijk door België te laten passeren, mits Londen fungeert als startplaats, en dit zal hoofdzakelijk in Vlaanderen zijn.

Ik heb me aanvankelijk vooral geïnformeerd over de materiële en financiële vereisten. Er moeten een aantal randvoorwaarden vervuld zijn om te kunnen fungeren als start- of aankomstplaats van een Tourrit. Wat de financiële voorwaarden betreft, vind ik het erg voordelig, zeker met het oog op de kosten-batenanalyse. Het gaat 240.000 euro, waarvan 160.000 euro voor een aankomstplaats en 80.000 voor een startplaats. Als we denken aan de media-aandacht van zo'n evenement, dan is die prijs zeer aanvaardbaar. Het WK Wielrennen op de weg in Zolder bijvoorbeeld heeft de Vlaamse Gemeenschap iets meer dan 1 miljoen euro gekost. De prijs voor een rit van de Giro, die toch veel minder internationale uitstra-

ling heeft, overschrijdt in ruime mate de prijs voor een Tourrit. Het is trouwens een bewuste politiek van de Tourdirectie om de prijs haalbaar te houden, ook voor kleinere steden en gemeenten in Frankrijk. Aan de materiële vereisten, zoals de breedte van wegen en aanwezigheid van hotels, kan ook worden voldaan. De discussies met de heer Leblanc en nadien ook met de heer Pescheux gingen vooral over de praktische organisatie.

Mevrouw Schauvliege, de Tourdirectie heeft ons toegezegd dat de Ronde van Frankrijk in 2007 naar Vlaanderen komt. De directie heeft me duidelijk gemaakt dat ze zelf op basis van sportieve en technische paramaters de etappeplaatsen kiest, mits uiteraard aan de financiële en materiële voorwaarden is voldaan. De Tourdirectie maakt dus zelf een keuze. Er is met de heren Leblanc en zijn opvolger Prudhomme afgesproken dat de Vlaamse Regering een coördinerende rol zal vervullen. Ze zal de kandidaturen mee helpen selecteren en wellicht ook een rol spelen op de vertrek- en aankomstplaatsen.

De Tourdirectie heeft laten weten dat de definitieve keuze voor de start- en aankomstplaatsen pas in mei 2006 zal vallen. Ik zal binnenkort een nieuw contact met de Tourdirectie organiseren om een stand van zaken op te maken. In een van de gesprekken is me uitgelegd dat de keuze van etappeplaatsen afhangt van bijzonder veel factoren, zoals de 'points de chute' waarop de etappeplaatsen in Frankrijk moeten aansluiten. Die hangen op hun beurt af van een aantal nieuwe factoren, zoals het feit dat in zeven departementen in Zuid-Frankrijk is beslist om politiediensten in het weekend niet meer ter beschikking te stellen van de Ronde van Frankrijk omdat ze zich met de verkeersafwikkeling moeten bezighouden. Dat heeft tot gevolg dat de renners na de Alpenetappes niet meer door bepaalde gebieden kunnen. Het parcours is als een reeks vallende dominostenen: als men op een bepaald moment ergens niet kan raken, dan moeten alle andere etappeplaatsen worden aangepast. Er moet dus een akkoord zijn over elk onderdeel, vooraleer er een akkoord kan zijn over het geheel: 'Le tout est dans le tout.' Dit is afhankelijk van heel wat parameters en daar heeft de Vlaamse Regering absoluut geen impact op.

Mevrouw Schauvliege, mijn strategie bestond erin om de heer Leblanc aan te spreken tijdens de voetbalwedstrijd Standard-Genk. Ik houd nauw contact en in april of mei zullen we opnieuw overleg hebben met de Tourdirectie.

De licht voorwaardelijke wijs waarin vorig jaar nog werd gesproken – want de passage door Vlaanderen hing af van de aanduiding van Londen als startplaats van de Ronde van Frankrijk –, is verdwenen. Na de bomaanslagen van vorig jaar ontstond twijfel over de veiligheidsvoorwaarden voor de start van de ronde in Londen, maar dat is ondertussen opgelost.

De Tourdirectie vraagt ons een 'rôle fédérateur vis-à-vis des villes' te spelen. We gaan dat doen, maar de keuze van de etappeplaatsen wordt gemaakt door de Tourdirectie.

Het staat provincie- en gemeentebesturen vrij verder te lobbyen bij de Tourdirectie om als start- of aankomstplaats te fungeren. Het lastenboek ligt wel onwrikbaar vast en van de materiële voorwaarden wordt niet afgeweken. Er zijn ondertussen ongeveer 15 kandidaturen binnen. Dat wordt de lijst waaruit de Tourdirectie een keuze maakt. Maar ik heb de indruk dat de keuze vooral bepaald wordt door de plaats waar Vlaanderen moet aansluiten op het Franse deel van de Tour.

Daarnaast zijn ook een aantal sportieve parameters belangrijk. Met vertegenwoordigers van de renners werd afgesproken dat slechts 3 verplaatsingen zonder fiets gebeuren per tour. De verplaatsing vanuit Londen en de verplaatsing naar Parijs gebeuren zonder fiets. Er blijft dus maar één verplaatsing zonder fiets meer mogelijk. Dat betekent dat de Vlaamse etappes moeten aansluiten op Noord-Frankrijk. Daarom is West-Vlaanderen goed gelegen, dicht bij de Noordzee en dicht bij het noorden van Frankrijk. Het ziet ernaar uit dat vooral de West-Vlaamse kandidaat-steden een streepje voor hebben, maar we zullen even sterk de aandacht vestigen op kandidaturen van andere steden en gemeenten.

Mevrouw Schauvliege, op basis van de eenzijdige verbintenis van de Tourdirectie zal in mei de keuze van het parcours voor 2007 gemaakt worden. Dan worden de etappeplaatsen in Vlaanderen vastgelegd. Ik streef er nog altijd naar om de Tour maximaal naar Vlaanderen te halen, maar ik heb daar geen macht over. Ik beschik over de toezegging dat de Tour in 2007 naar Vlaanderen komt, maar hoe lang en hoe de doortocht zal verlopen, is op dit moment nog onduidelijk.

**De voorzitter:** Mevrouw Schauvliege heeft het woord.

**Mevrouw Joke Schauvliege:** Mijnheer de minister-president, ik ben verheugd dat u officieel bevestigt

dat de Tour naar Vlaanderen komt. Aangezien Londen als startplaats vastligt, hebt u de garantie dat de Tour komt. Dat is positief nieuws. U stelt terecht dat de Tourdirectie zelf zal bepalen in welke steden de Tour zal aankomen of vertrekken. Dat hangt af van talloze factoren, dus we zullen tot mei geduld moeten hebben. Mijnheer de minister-president, ik heb genoteerd dat u ondertussen nog een aantal contacten zult hebben met de Tourdirectie.

**Minister-President Yves Leterme:** Op basis van de engagementen van de Tourdirectie kan ik de komst van de Tour bevestigen, maar het is altijd mogelijk dat om een of andere reden de Tour plots niet naar hier komt.

**De voorzitter:** De heer De Meulemeester heeft het woord.

**De heer Marnic De Meulemeester:** Mijnheer de minister-president, klopt het dat er bepaalde afspraken gemaakt zijn om de Tour in 2007 te laten aankomen in West-Vlaanderen en de volgende dag te laten vertrekken in Oost-Vlaanderen?

**De voorzitter:** De heer De Clerck heeft het woord.

**De heer Stefaan De Clerck:** Mijnheer de minister-president, u zegt dat u de Tour zo maximaal mogelijk naar Vlaanderen wilt halen. Ook op andere momenten werd de sfeer gecreëerd om meerdere dagen in een regio te verblijven. Bestaat daar een kans toe? Of gaat u ervan uit dat het enkel gaat om een passage tussen Londen en Frankrijk? Als het moet, is men snel door Vlaanderen, maar het zou fantastisch zijn als een iets ruimer pakket onderhandeld kan worden. Dat zou goed zijn voor meerdere steden en wellicht ook voor meerdere provincies.

Er werd ook verwezen naar Zolder. Ik denk dat de Vlaamse Regering daarvoor een zware inspanning heeft geleverd. Is dat ook de bedoeling voor een eventuele maximale passage van de Tour door Vlaanderen?

De brief die de Tourdirectie naar de kandidaat-steden heeft gestuurd, is nogal formeel. De Tour zal passeren, maar het is nog niet duidelijk waar, want daarover moet nog worden onderhandeld. Er staat ook in dat de minister-president mee zal bepalen waar de karavaan passeert. De rol is duidelijk, maar is het ook de bedoeling dat de Vlaamse Regering mee bouwt aan een meerdaags feest? Behoort dat tot de mogelijkheden?

**Minister-president Yves Leterme:** Mijnheer De Meulemeester, in de gesprekken die we gevoerd hebben, werden door de parcoursbouwer allerlei mogelijkheden geopperd. Ik meen me niet te herinneren dat voor een bepaalde optie is gekozen, maar de mogelijkheid die u schetst, is zeker ter sprake gekomen. Er zijn geen definitieve uitspraken gebeurd, want het gesprek ging over mogelijke start- en aankomstplaatsen, parking en hotelaccommodatie. Het is bijvoorbeeld niet evident om begin juli aan de kust 1200 overnachtingsplaatsen voor de Tour te vinden.

We moeten bovendien rekening houden met ongeveer een drievoud hiervan voor andere mensen die meegaan. Het ging vooral over wat er nodig is aan ruimte en technische voorzieningen. De heer Leblanc beschouwt de Tour van 2007 als de laatste Tour waar hij impact op heeft. Hij heeft ons letterlijk gezegd dat hij nog eens 'faire un plaisir à certains copains' wil doen. Hij wil in zijn afscheidstour een aantal goede vrienden waarmee hij heeft samengewerkt een bezoek brengen. In Vlaanderen zijn er ook nogal wat vrienden van de heer Leblanc.

Wat betreft de vragen naar de betrokkenheid van de Vlaamse Regering: voor de Tour 2007 gaan we voor een start- en aankomstplaats, en als er meer mogelijk is, gaan we voor meer. Mijnheer de burgemeester van Kortrijk, ik ga er wel van uit dat steden die de Tour willen ontvangen, een financiële bijdrage zullen leveren zoals die is omschreven, namelijk 80.000 euro voor een start en 160.000 euro voor een aankomst. Dat is niet zoveel. Uit gesprekken met een aantal steden en gemeenten heb ik trouwens begrepen dat er ook privé-spelers zijn die dat probleemloos invullen. Er is ook de tourpubliciteit die vast door de organisatie wordt opgelegd. Daarnaast zijn er ook publicitaire mogelijkheden die door privé-spelers kunnen worden ingelost. Ik zal proberen, volgens de traditie van het huis, daar niet te veel Vlaams belastinggeld aan te spenderen.

Uiteraard denk ik ook een gesprek te voeren over wat de komende jaren mogelijk is in Vlaanderen. De Tour is een sportief evenement dat in de prijs-kwaliteitverhouding vrij goed zit. Omwille van de keuze van de Tourdirectie om het ook haalbaar te maken voor een modale Franse stad en gemeente, vind ik de investering zeker de moeite waard in het licht van de uitstraling.

**De voorzitter:** Het incident is gesloten.

**Vraag om uitleg van de heer Stefaan De Clerck tot de heer Yves Leterme, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de betrokkenheid van de Vlaamse Bouwmeester bij de bouwprojecten van de Vlaamse Regering via alternatieve financiering**

**De voorzitter:** De heer De Clerck heeft het woord.

**De heer Stefaan De Clerck:** Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, collega's, het kan ook een opdracht zijn van beleidsvoerders om mooie dingen te bouwen en de dingen mooi te maken. Architectuur komt niet altijd terecht in de harde onderhandelingsdossiers, maar het heeft toch een grote betekenis. Het feit dat de Vlaamse Regering een investeringsregering wil zijn en dat ook is, en daartoe het verhaal van de PPS-constructies en de alternatieve financieringen naar boven wordt gehaald, betekent dat er de komende jaren wellicht meer dan vroeger zal kunnen worden gebouwd door de Vlaamse overheid, door steden en gemeenten maar ook door scholen, rusthuizen enzovoort. Een versterking van het investeringsritme geeft vele mogelijkheden. Dat is bijzonder boeiend en het verdient alle steun.

Ik vind de PPS-redenering goed en ze wordt al gebruikt door vele lokale besturen. Ze brengt een dynamiek teweeg die zeer positief is, in de eerste plaats voor de instellingen die er gebruik van kunnen maken, zoals scholen, rusthuizen, ziekenhuizen enzovoort.

Vanuit de algemene, positieve vaststelling en vanuit de opportuniteit die zich voordoet om veel te bouwen en het beeld van Vlaanderen in grote mate mee te bepalen – want dergelijke investeringen bepalen mee het beeld van vele dorpen en steden – is het belangrijk om na te gaan op welke manier de architectuur en de stedenbouw daarbij betrokken kunnen worden. We hebben een Vlaamse Bouwmeester. De appreciatie is in vele kringen positief ten aanzien van de activiteiten van de Vlaamse Bouwmeester, zowel van de vorige – bOb Van Reeth – als de huidige – Marcel Smets. Dat geeft een positieve invloed op de kwaliteit van de architectuur en van de leefomgeving. We zien in vele concrete dossiers in vele steden en gemeenten, dat de formule van open oproep een opwaardering teweeg heeft gebracht. Iedereen die ermee heeft gewerkt, is er positief over.



De vraag is hoe die enorme investeringen zouden kunnen worden begeleid, of er een architecturale toets zal zijn en wat de rol zal zijn van de Vlaamse Bouwmeester. Zullen de bouwprojecten, die met alternatieve financiering of in een PPS-constructie worden gerealiseerd, op een of andere manier in de procedure van de open oproep of in andere procedures terecht komen, waardoor het architecturale aspect kan worden opgewaardeerd? Hoe kan dat verlopen? Wie stelt de architect aan?

Als bijvoorbeeld een school iets wil doen, dan heeft die de kans gehad een dossier in te dienen. Vele scholen zullen dat al gedaan hebben. Sommige scholen moeten nog beginnen vanaf nul en zullen wel gemakkelijker instructies om een architect aan te stellen, kunnen volgen. Andere scholen zijn al ver gevorderd en hebben al iemand aangesteld. Is daar een lijn in te trekken? Hoe gebeurt de selectie van de architect?

Zal de Vlaamse Bouwmeester een specifieke rol hebben? Zal hij impact kunnen hebben op het verhaal? Er is immers een verschil tussen een adviserende rol dan wel een beslissende bevoegdheid.

Wordt naar aanleiding van de massa investeringen op diverse vlakken, een visie op architectuur vastgelegd? Wordt de ambitie om de betere architectuur aan te zwengelen, expliciet opgenomen in de hele oefening inzake alternatieve financiering? Ik zou het in elk geval ten eerste op prijs stellen mocht men daartoe van deze gelegenheid gebruik maken.

**De voorzitter:** De heer Sannen heeft het woord.

**De heer Ludo Sannen:** Mijnheer de voorzitter, ik deel de zorg van de heer De Clerck. Ik herinner me de discussie toen minister Demeester het nodig vond dat de Vlaamse overheid zelf gebouwen zou neerzetten. Zij hechtte een erg groot belang aan de kwaliteit en de uitstraling van de gebouwen. Deze regering heeft een andere keuze gemaakt, waarbij er veeleer opnieuw wordt verkocht en de zaken worden overgelaten aan de privé-sector. De Vlaamse overheid is misschien niet meteen de beste bouwheer, maar heeft wel een belangrijke rol te spelen wanneer het gaat over kwaliteitsbewaking en het bewaken van het stadsbeeld. Ik hoop dan ook dat u positief kunt reageren op deze vraag, mijnheer de minister-president.

**De voorzitter:** Minister-president Letermé heeft het woord.

**Minister-president Yves Letermé:** Mijnheer de voorzitter, ik dank de leden voor hun vragen. Het is inderdaad belangrijk dat de Vlaamse overheid als

besteller van gebouwen, als bouwheer – weliswaar in de figuurlijke betekenis, want juridisch bekleden we niet steeds de positie van bouwheer – waakt over de kwaliteit van de architectuur.

Als minister-president sta ik in voor de coördinatie van de alternatieve financiering en de PPS-formules. Dat betekent dat we vooral proberen technische en financieringsknowhow te bieden, maar dat voor het overige elke minister voor zijn domein de voortrekker moet zijn in de dossiers. Als er eenmaal een akkoord is over de alternatieve financieringstechniek – of het nu gaat over een klassieke PPS-formule of een even klassieke formule van debudgettering – en de beslissing dus is genomen, de budgettaire impact inbegrepen – ofwel in beschikbaarheidsvergoedingen ofwel op een andere wijze – dan is het dus aan de titularis van het beleidsdomein om de zaak verder te behartigen. Dat laatste gebeurt weliswaar onder de supervisie van de werkgroep die de coördinatie in het oog houdt.

De PPS-formules die nu worden voorgelegd, zullen niet opgenomen zijn in de open oproep. Er is immers sprake van een specifiek karakter. Een voorbeeld is de DBFM-formule, waarbij de D voor design staat. Vanuit het oogpunt van het ESR-systeem moet de verantwoordelijkheid voor het ontwerp worden overgelaten aan de privé-speler. Vanuit dat oogpunt zou het dus niet logisch zijn dat, als er een beroep wordt gedaan op een privé-speler om te ontwerpen, bouwen, financieren en onderhouden – to design, to build, to finance and to maintain – we zouden bepalen hoe er moet worden gebouwd en we zelf een architect zouden aanduiden. Een dergelijke overheidsbetrokkenheid zou de ESR-toets niet doorstaan. Dit sluit natuurlijk de algemene betrokkenheid van de Vlaamse Bouwmeester, als adviserende instantie, niet uit.

Wat de PPS-projecten inzake onderwijs betreft, momenteel wordt het ontwerp van decreet voor de nieuwe regeling op kabinetsniveau besproken in technische werkgroepen. Daarbij wordt aandacht besteed aan de betrokkenheid van de Vlaamse Bouwmeester. Over de modaliteiten van die betrokkenheid wordt momenteel nagedacht. Ik wil niet vooruitlopen op de teksten die uiteindelijk zullen worden voorgelegd aan de Vlaamse Regering, en later desgevallend aan het Vlaams Parlement. Er wordt alleszins aandacht besteed aan die betrokkenheid. Gelet op de DBFM-formule, is het niet evident dat dit gaat tot het aanstellen van de Vlaamse Bouwmeester als architect.

Wat welzijn betreft, is de privé-sector, dus de inrichtende machten van de welzijnsinstellingen, de initia-

tiefnemer. De diensten van de Vlaamse Bouwmeester kunnen daar adviseren, maar de bouwheren-investeerders hebben uiteraard de vrijheid een architect te kiezen.

Wat PPS bij openbare werken betreft, lijkt het me evident dat we, als er sprake is van grootschalige ingrepen, aandacht zullen besteden aan de betrokkenheid van de Vlaamse Bouwmeester. Dat zal projectgebonden gebeuren, veeleer dan op het niveau van het op te richten VIA-Invest, dat een PMV-dochter (Participatiemaatschappij Vlaanderen) zal zijn. We zullen dus de betrokkenheid van de Vlaamse Bouwmeester bewerkstelligen wanneer het gaat over de concrete ontwerpen die op tafel worden gelegd. Bij de hele constructie met de BAM (Beheersmaatschappij Antwerpen Mobiel) was de Vlaamse Bouwmeester trouwens ook betrokken. Nu is trouwens al afgesproken dat de bouwmeester ondervoorzitter zal zijn van de kwaliteitskamer die zal waken over het architecturale niveau van de Lange Wapperadiuct in Antwerpen.

We zullen dus waken over de architecturale uitstraling van deze gebouwen waarin een aanzienlijke investering gebeurt. We hebben uiteraard geen principieel bezwaar bij de betrokkenheid terzake van de Vlaamse Bouwmeester, maar we moeten voorzichtig zijn wanneer het erover gaat dit juridisch in te passen. Wat de DBFM-formule betreft, is het niet evident een erg concrete greep te hebben. Wat openbare werken betreft, is dat wel mogelijk. Wat de tussenvormen betreft, zal de bouwmeester vooral een adviserende rol spelen.

**De voorzitter:** De heer De Clerck heeft het woord.

**De heer Stefaan De Clerck:** Mijnheer de minister-president, ik dank u voor uw antwoord. Ik had al wel begrepen dat u vanuit uw algemene bevoegdheid inzake PPS een overkoepelende zorg hebt wat de architectuur betreft. U verwijst naar de voor de diverse domeinen bevoegde ministers. Ik begrijp dat er grote verschillen zullen zijn naargelang het domein. Ik neem daar akte van.

Rusthuizen zouden volledig vrij zijn. Dat is eigenlijk de reguliere markt. Daar wordt eigenlijk voorzien in een alternatieve financiering zonder meer. Daar behoudt iedereen zijn vrijheid. Wat openbare werken betreft, is de Vlaamse Bouwmeester bijna automatisch betrokken bij vele dossiers. De grote vraag is echter vooral hoe dit zal verlopen als het gaat over onderwijsdossiers. De DBFM-formule kan een

goede formule zijn. Ze wordt veel gebruikt, maar ook vaak misbruikt door investeerders. Daar is er dan soms sprake van minderwaardige architectuur en goedkopere bouwmodellen. Het bouwen, financieren en onderhouden gebeurt er vaak ten koste van de architectuur. Ik begrijp dat men ermee bezig is om voldoende aandacht te schenken aan het aspect van design, en dat men probeert ervoor te zorgen dat niet om het even welk ontwerp wordt geselecteerd. Er wordt kwaliteit geëist. De Vlaamse Bouwmeester zou inderdaad een rol kunnen spelen in het mee bepalen welk ontwerp er uiteindelijk komt.

Zal men, met andere woorden, niet kunnen teruggrijpen naar de PPS-formule als het geheel niet volledig kan worden gefinancierd? Ik verwijs hierbij naar onderwijsinstellingen die bezig zijn met verbouwingen. Dat is een heel andere zaak. Het is niet zo evident om te kiezen voor 'design, build, finance and maintenance' als ze geld nodig hebben om te verbouwen. Het probleem is immers veel complexer. De formule is perfect toepasbaar om op die bepaalde grond gewoon een bepaald gebouw op te trekken. Bij een verbouwing is een PPS-formule moeilijker te gebruiken.

Als men al een programma volgt, hoop ik dat men flexibel genoeg is om te gaan met de projecten die al verder gevorderd zijn. De discussie gaat hier meer over de PPS-formule dan over de architectuur. Ze kan echter haar belang hebben om na te gaan hoe verschillende dossiers kunnen worden aangepakt.

Zo is er een school in Kortrijk. Ze beschikt niet over de middelen en zou graag een beroep doen op de financiering. Ze heeft een dossier ingediend. Eigenlijk kan ze dat enkel doen door een deel van het patrimonium te verkopen om daarmee het oud patrimonium, dat beschermd is, opnieuw in te richten.

Dat is een heel ander verhaal. Er moet een deel worden verkocht aan een promotor. Met het geld dat daaruit wordt verkregen, tracht ze dan de oude gebouwen op te waarderen. Ze hoopt daarvoor op een alternatieve financiering. Dat probleem is veel complexer dan het geval waarbij een gebouw op een terrein moet worden ingeplant.

Mijnheer de minister-president, zullen die complexere structuren ook kans maken op een PPS-formule? Is hierbij de complexere architectuur en de stedenbouwkundige opdracht die daarmee gepaard gaat, ook mogelijk?

**De voorzitter:** De heer Sannen heeft het woord.

**De heer Ludo Sannen:** Mijnheer de minister-president, u hebt daarnet gezegd dat het de verschillende ministers zijn die mee verantwoordelijk zijn voor de concretisering van de PPS-formule. Het is echter ook belangrijk dat de Vlaamse Regering rekening houdt met de bekommernissen die hier werden geuit. Er zijn tenslotte verschillende PPS-formules. De heer De Clerck had het daarnet over de rusthuizen. Ik maak me er juist zorgen over dat we daar veel minder greep op hebben.

Bij de PPS-constructie voor onderwijs zijn de kwaliteitsbewaking, met inbegrip van design, ook intern, en de renovatie een belangrijk onderdeel voor het hele project. Ik heb het gevoel dat de overheid zeer betrokken is bij deze constructie en dus ook meer kan sturen.

Ik heb begrepen dat de constructies voor nieuwe scholen een voortrekkersrol moeten spelen bij de nieuwe manier van denken over wat een school kan zijn en hoe ze zich kan ontwikkelen. Het is de bedoeling los te komen van de traditionele scholenbouw, die weinig creatief en inventief is, en waarin bijna geen vernieuwde visie over onderwijs aanwezig is.

**De voorzitter:** Minister-president Leterme heeft het woord.

**Minister-president Yves Leterme:** Zoals de heer Sannen daarnet heeft gesuggereerd, legt minister Vandenbroucke sterk de nadruk op de zorg voor de esthetische kwaliteiten van de gebouwen die volgens DBFM zullen worden gerealiseerd. Uiteraard is er aan alles een limiet. De financiering en de hoogte van de vergoeding vormen ook een parameter. Er zijn grenzen aan de prijs. Een van de punten waarover nu wordt gedebatteerd, is trouwens de hoogte van de vergoeding die moet worden betaald.

Voor de zorginstellingen moet een oplossing perfect mogelijk zijn. Als ik rondkijk in Vlaanderen, zie ik zaken in zorg en welzijn die architecturaal wel degelijk kwaliteitsvol zijn. De juridische regeling zal wel anders moeten worden georganiseerd. Voor de welzijnssector moet het mogelijk zijn gebruik te maken van de diensten van de Vlaamse Bouwmeester.

Bij de toepassing van DBFM voor renovaties speelt vooral de schaalgrootte. Het moet over enkele miljoenen euro's gaan vooraleer we kunnen zeggen dat DBFM een goede methode is.

Mijnheer De Clerck, we hebben niet alleen afgesproken dat er in een decretale mogelijkheid zou worden voorzien om een beroep te doen op alternatieve financiering via PPS-DBFM. Tegelijkertijd zullen we zowel in de jaarbegroting als in de meerjarenbegroting de kredieten verhogen voor de reguliere afhandeling van dossiers voor scholenbouw. Als er niet kan worden gewerkt via DBFM, kan er worden gezorgd voor een rechtstreekse financiering vanuit de begroting. We zijn graag bereid om het concrete geval waar u naar verwijst, te bekijken. Verbouwingsdossiers moeten, zeker als er budgettaire beperkingen zijn, veeleer via de reguliere kredieten worden gefinancierd dan via DBFM-formules.

De kandidaturen moesten op 6 februari binnen zijn. Ik veronderstel dat er nu bij Onderwijs wordt gesorteerd en dat er wordt nagegaan welke dossiers in aanmerking komen om gebruik te maken van de DBFM-enveloppe.

**De voorzitter:** Het incident is gesloten.

---

**Vraag om uitleg van de heer Pieter Huybrechts tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, en tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de onbetaalde brandstoffacturen van de administratie Wegen en Verkeer**

**De voorzitter:** Het antwoord wordt gegeven door minister Van Mechelen.

De heer Huybrechts heeft het woord.

**De heer Pieter Huybrechts:** Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, iedereen heeft al uitgebreid kennis kunnen nemen van de vaudeville rond de onbetaalde brandstoffacturen. Omdat de administratie Wegen en Verkeer al sinds maart 2005 de brandstoffacturen voor de 800 dienstauto's, vrachtwagens en sneeuwruimers niet meer betaalde, dreigde leverancier Shell ermee de tankkaarten op 14 februari 2006 te blokkeren. Als ik goed ben ingelicht, is dat euvel ondertussen opgelost. Tot enkele dagen geleden echter stond voor ongeveer 700.000 euro aan onbetaalde facturen voor diesel en benzine open.

Mijnheer de minister, volgens u is dit een gigantische administratieve blunder. De Inspectie van Financiën kon immers geen steekhoudende verklaring bekomen

voor de vaststelling dat de perfect voorzienbare uitgaven bij de aanvang van 2005 niet werden vastgelegd. Bovendien werd door de administratie Wegen en Verkeer voor 2006 slechts 331.000 euro ingeschreven, terwijl geweten is dat dit bedrag absoluut niet volstaat om de brandstof voor dienstvoertuigen in 2006 te betalen.

In een mail, gericht aan alle dienstverantwoordelijken, gaf de adjunct-directeur de opdracht om alle dienstvoertuigen die nodig zijn om de continuïteit van de dienstverlening te verzekeren, op 13 februari vol te tanken. Volgens het hoofd van de boekhouding bij het departement Leefmilieu en Infrastructuur was het mailtje ludiek bedoeld. Dit is echter niet de kern van de zaak.

Er is iets anders wat me meer verontrust. In het algemeen wordt er steeds minder geklaagd over de laattijdigheid waarmee de overheid haar facturen vereffent, aangezien op overheidsopdrachten sinds eind 2002 verwijlinteressen tot 9,5 percent van kracht zijn. Volgens het Rekenhof worden in sommige gevallen meer verwijlinteressen betaald dan het oorspronkelijke factuurbedrag.

Mijnheer de minister, hoeveel is er uiteindelijk aan Shell betaald, zowel qua openstaande facturen als verwijlinteressen? Wat is het totaal aan brandstoffacturen voor 2005? Welke maatregelen zullen er worden genomen om in de toekomst dergelijk mismanagement te voorkomen? Hoeveel verwijlinteressen heeft Vlaanderen in 2005 moeten betalen?

**De voorzitter:** Minister Van Mechelen heeft het woord.

**Minister Dirk Van Mechelen:** Mijnheer de voorzitter, dames en heren, in samenspraak met minister Peeters is beslist dat ik op deze vraag zou antwoorden. Ik neem aan dat u begrijpt dat het niet de minister van Financiën en Begroting is die zich bezighoudt met het betalen van dergelijke financiële betalingen of facturaties aan administraties. Ik heb er echter geen enkel probleem mee om te proberen een en ander te reconstrueren en te kijken hoe dit in de toekomst kan worden vermeden. Dat was ook de reden van mijn nogal furieuze reactie.

Als u de werkzaamheden van deze commissie volgt, dan weet u dat we ons vooral bezighouden met de financiële en budgettaire beleids marges en dat we kredieten toekennen, opdat het algemene budget-

taire plaatje zou kloppen. We houden vooral de consolidatie van alle mogelijke entiteiten voor ogen. Met andere woorden, we werken op macroniveau, terwijl de individuele administratieve diensten en leidend ambtenaren op microniveau werken. Hier is meer dan ooit sprake van een geresponsabiliseerde managementtaak. Dat is de reden waarom ik heb gereageerd. Ik wil niet dat we door dit soort incidenten opnieuw het imago krijgen dat we facturen niet willen of kunnen betalen, terwijl de Vlaamse begroting structureel gezond is. We hebben een nulschuld in het vooruitzicht. De problemen waarvan hier sprake is, situeren zich dus niet op het globale kredietniveau, maar wel op de administratieve onderverdeling die door het management van de administratie is gemaakt. Het gaat om zogenaamde 'celkredieten' waarbij grote posten worden opgesplitst in kleinere eenheden waarmee dan facturen worden betaald.

De kredietpost waarover het hier gaat, bedraagt 45,5 miljoen euro, waarvan op het moment van de discussie nog 39,8 miljoen euro beschikbaar was. Het ging om ongeveer 700.000 euro aan onbetaalde facturen. Zeggen dat er geld bij moet komen, is iets wat ik niet kan goedkeuren. Op het celniveau moet worden bepaald welke middelen waarvoor worden gereserveerd. Dit is een managementtaak en er moet voor worden gezorgd dat 'first things first' worden betaald binnen de beschikbare kredieten. Zowel minister Peeters als ikzelf hebben meteen gezegd dat dit een indianenverhaal is en ons afgevraagd hoe het mogelijk is.

In de nota van de Inspectie van Financiën van 12 januari 2006 werd melding gemaakt over de eindejaarsvastleggingen. Ik citeer: 'De Inspectie van Financiën kon geen steekhoudende verklaring bekomen voor de vaststelling dat die perfect voorzienbare uitgaven niet op een ramingsstaat begin jaar' – dat heet zo – 'bij de aanvang van 2005 budgettair werden vastgelegd. Zelfs indien zulks over het hoofd werd gezien, dan nog zou de normale reactie erin bestaan om na de ontvangst van dergelijke gefactureerde maandbedragen onmiddellijk een vastlegging te boeken en een ordonnancering uit te lokken.' Dat gebeurt klassiek binnen de administratie. De heer Pauwels, die het advies heeft geschreven, voegt er sibilijns aan toe: 'Mondeling werd vernomen dat de betalingen werden stopgezet wegens gebrek aan krediet. Die dooddoener is totaal ongeloofwaardig, zowel omwille van de chronologie' – het gaat om nagenoeg alle facturen van 2005 – 'als omwille van de nu gevraagde provisionele vastlegging waaruit blijkt

dat er toch wel degelijk krediet beschikbaar was.' De inspecteur van Financiën zegt eigenlijk dat de boekhoudcel onzorgvuldig heeft gehandeld.

Hiermee is de kern van het probleem volledig behandeld. Dergelijke vaste recurrente uitgaven die perfect voorzienbaar zijn, moeten bij het begin van het jaar provisioneel worden vastgelegd, omwille van het feit dat ze op die manier de goede werking van de administratieve diensten voor een volledig budgettair jaar verzekeren.

Het systeem van de provisionele vastleggingen is klassiek en gekend via artikel 29 van de gecoördineerde wetten op de Rijkscomptabiliteit. Het probleem is dat de techniek van de provisionele vastleggingen nogal eens wordt misbruikt om te proberen kredieten te blokkeren en vast te leggen voor uitgaven die eigenlijk in het begrotingsjaar niet kunnen worden uitgevoerd. Hier gebeurt het tegenovergestelde. Aan het begin van 2005 is nagelaten om de bedragen vast te leggen.

Wat u zegt over de verwijlinteressen klopt inderdaad. Sinds 2002 werden de modaliteiten en tarieven van verwijlinteressen substantieel verhoogd. Dit gebeurde via een KB van 17 december 2002 in uitvoering van de wetgeving op de overheidsopdrachten. Vroeger moesten er pas verwijlinteressen worden betaald vanaf een bedrag van 55 euro, terwijl dit sindsdien al vanaf een bedrag van 5 euro gebeurt. Ook het tarief werd verdubbeld: vroeger moest er 5,25 procent worden betaald, terwijl dit ondertussen 10 procent is. Bij wet zijn zowel de bedragen vanaf welke er verwijlinteressen moeten worden betaald als de procentuele boete verhoogd. Daardoor stijgen met een gelijke achterstand van facturen de verwijlinteressen, gewoon als gevolg van deze beide componenten.

Om te kunnen antwoorden op de concrete vragen, heb ik bij minister Peeters en zijn administratie informatie opgevraagd.

Op 13 en 14 februari 2006 werden de nog openstaande facturen van de administratie Wegen en Verkeer met betrekking tot het jaar 2005 bij de NV Belgian Shell vereffend voor een bedrag van 693.184,76 euro.

Op 17 februari 2006 werd door de afdeling Boekhouding en Begroting van het departement Leefmilieu en Infrastructuur bijkomend voor 98.576,48 euro aan facturen vereffend, met als vervaldatum 28 februari

2006. Die zijn dus op tijd betaald. Op dezelfde dag werd eveneens voor een bedrag van 2658,21 euro aan verwijlinteressen vereffend.

Een aantal facturen, voor een bedrag van 45.047,19 euro, zullen worden vereffend met eigen middelen van de buitenafdelingen, namelijk de afdeling Wegen en Verkeer Antwerpen en de afdeling Wegen en Verkeer Oost-Vlaanderen, en niet met middelen van basisallocatie 12.01 van programma 99.1. Volgens LIN worden deze facturen een van de volgende dagen betaald. De totale brandstoffactuur die de administratie Wegen en Verkeer voor 2005 aan Belgian Shell moet betalen, bedraagt 1.942.863,74 euro.

Om dit mismanagement in de toekomst te vermijden, heeft functioneel bevoegd minister Peeters – met zijn gekende verantwoordelijkheidszin – onmiddellijk de nodige administratieve en bestuursmaatregelen getroffen. Mijnheer Huybrechts, ik kan u verzekeren dat hij niet heeft nagelaten om orde op zaken te stellen. Elke minister moet, zeker in dit soort situaties, de budgettaire reflex hebben om te voorkomen dat het in de toekomst nog kan gebeuren. Ik heb ooit een soortgelijke discussie gevoerd over de brandstof voor bepaalde toestellen van Bos en Groen.

Mijnheer Huybrechts, met betrekking tot de verwijlinteressen kan ik stellen – wat ook in een mededeling aan de Vlaamse Regering werd opgenomen – dat eind 2005 3.940.219 euro verwijlinteressen werden geboekt. Klassiek – en daar wordt bij mijn weten ook aan geredieerd – moet het departement LIN daarvan 92 procent voor zijn rekening nemen. Dat is voor een deel inherent aan de aard van de activiteiten van het departement. Het is een permanente bezorgdheid van de Vlaamse Regering om dat bedrag te doen dalen, waarbij iedereen zijn verantwoordelijkheid moet nemen.

Voor 2006 gebeurden wel een raming en een vastlegging, voor een bedrag van 565.000 euro. Dat bedrag is lager dan in 2005, omdat het brandstofverbruik van heel wat voertuigen van de EVA's Waterwegen en Zeekanaal en De Scheepvaart door de EVA gefinancierd zullen worden en niet door het departement LIN.

Mijnheer Huybrechts, tot zover mijn zowel technisch als politiek antwoord. Het kan niet dat autonome boekhoudcellen nalaten om bij het begin van het jaar voldoende vastleggingen te doen. De kredieten zijn beschikbaar, dus het is hun opdracht en job om

de vastleggingen te doen. De administratie Budgettering, Accounting en Financieel Management volgt de vastlegginggegevens post factum. We hebben dus een controletaak en zullen niet nalaten hierop te blijven wijzen. De heer Pauwels, interne auditor voor het kas- en schuldbeheer van de Vlaamse Gemeenschap, doet in onze opdracht ook een vrij kritische screening van de eindejaarsvastleggingen.

**De voorzitter:** De heer Huybrechts heeft het woord.

**De heer Pieter Huybrechts:** Mijnheer de minister, laten we hopen dat de boekhoudcellen hun verantwoordelijkheid opnemen en de 'preek' van minister Peeters vruchten zal afwerpen.

**De voorzitter:** Het incident is gesloten.

---

**Vraag om uitleg van de heer Frans Wymeersch tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over mogelijke problemen inzake registratierechten bij de vorming van fusieziekenhuizen onder vzw-vorm overeenkomstig hoofdstuk XIIbis van de OCMW-wet met openbare en privé-partners**

**De voorzitter:** De heer Wymeersch heeft het woord.

**De heer Frans Wymeersch:** Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, de voorbije periode beslisten heel wat ziekenhuizen om over te gaan tot een fusie. Dat is een goede zaak, omwille van de betere dienstverlening of de uitbreiding van het dienstenpakket.

Er kunnen wel allerlei problemen opduiken als een fusie gebeurt tussen openbare en privé-ziekenhuizen. Hierbij rijst onmiddellijk de vraag of dat zomaar mogelijk is en openbare ziekenhuizen niet gebonden zijn door de wet op de openbare aanbestedingen. Binnen de juridische wereld bestaan hier trouwens uiteenlopende meningen over. Maar dit terzijde.

Er gebeuren al heel wat fusiebewegingen en er zijn er ook nog op komst. Een probleem dat opduikt, houdt verband met de registratierechten. Naar verluidt is een registratierecht van 7 percent verschuldigd op de inbreng van de openbare sector. Op de inbreng in een hoofdstuk XXII van de OCMW-wet, in de gevallen waarin deze niet de vorm van een vzw aanneemt, is geen registratierecht verschuldigd voor

de inbreng van de privé- en de publieke partners. De toepassing van de registratiewetgeving is echter onzeker geworden als gevolg van de evolutie van de OCMW-wet in Brussel, Wallonië en Vlaanderen.

Er zijn mogelijkheden om de ongelijke behandeling inzake de heffing van deze registratierechten op te lossen en om vrijgesteld te worden van registratierechten. Dat kan bijvoorbeeld via een ruling, vanuit de betrokken steden en gemeenten, met de Federale Overheidsdienst Financiën. Steden en gemeenten kunnen verduidelijken dat het begrip 'op grond van de OCMW-wet opgerichte verenigingen' ook toepasselijk is op de Vlaamse verenigingen hoofdstuk XII bis.

Op het eerste gezicht lijkt de meest eenvoudige oplossing dat de Vlaamse decreetgever, de regering en/of het parlement, een aanvulling aanbrengt in het wetboek van registratie-, hypotheek- en griffierechten, waardoor ook voor de inbreng in een vereniging hoofdstuk XXII bis geen registratierecht is verschuldigd.

Mijnheer de minister, bent u – en daar twijfel ik niet aan – op de hoogte van deze problematiek? Werd u er al mee geconfronteerd in specifieke dossiers? Als dat zo is, in hoeverre hebt u al stappen ondernomen om het euvel te verhelpen? Mijnheer de minister, als u al stappen hebt ondernomen, betekent dat dat u stappen hebt ondernomen naar de federale overheid, of bent u bereid een Vlaamse oplossing aan te bieden?

**De voorzitter:** Minister Van Mechelen heeft het woord.

**Minister Dirk Van Mechelen:** Mijnheer de voorzitter, collega's, ofschoon de vraag algemeen werd geformuleerd en niet direct verwijst naar een bepaald dossier, neem ik aan dat ik me niet vergis als ik stel dat de vraag geïnspireerd werd door een concreet geval, waarbij twee ziekenhuizen willen fuseren en waarbij op de inbrengen in een nieuwe rechtspersoon, naar aanleiding van deze fusieoperatie, registratierechten betaald moeten worden.

Een zuiver theoretisch antwoord geven op een dergelijke algemeen geformuleerde vraag is voor mij echt niet mogelijk. Bij de toepassing van deze wetgeving bevinden we ons op het terrein van de pure casuïstiek. Ik zou mijn antwoord kunnen beperken en enkel zeggen dat het Vlaamse Gewest bevoegd is voor het bepalen van de tarieven, de heffingsgrond-

slag en de vrijstelling inzake registratierechten op verkopen, schenkingen en verdelingen, in zoverre de verrichtingen in het Vlaamse Gewest gelokaliseerd kunnen worden. De invordering van deze rechten, en bijgevolg ook de concrete toepassing van de regelgeving – met andere woorden de interpretatie van onze regelgeving – gebeurt nog steeds onder de verantwoordelijkheid van de federale administratie.

Desalniettemin was het dossier boeiend genoeg om zelf te spitten in de regelgeving en na te gaan waar zich mogelijke anomalieën situeren. Daarom zal ik proberen met de nodige schroom een eerste antwoord te formuleren op wat u in algemene termen aankaart.

Ik heb de berichten gelezen in Het Nieuwsblad en De Standaard van 14 februari over een probleem dat is opgedoken met betrekking tot initiatiefnemers van een fusieproject. Die hadden blijkbaar over het hoofd gezien dat bij het uittekenen van een dergelijk fusiescenario in een aantal gevallen ook registratierechten om de hoek komen kijken.

Ik citeer de krantenartikels: ‘Men pakt ook de financiële kwesties aan. De registratierechten op onroerend goed zadelen ons met een serieuze kost op. Vandaar dat we contact opnemen met minister Dirk Van Mechelen. Er zijn maar twee mogelijkheden: ofwel kiezen we voor een ruling in afspraak met de fiscus, ofwel wijzigt men het decreet op die registratierechten. Het gaat hier om veel geld want in de ziekenhuisfusie brengen we heel wat onroerend goed in.’

Men zou voor minder schrikken. Toen ik dit las, was ik tevens verbouwereerd, want er wordt gezegd dat, omdat ze registratierechten verschuldigd zijn, men de regelgeving moet veranderen ofwel dat ze een ruling zullen afsluiten en eens op bezoek zullen gaan bij Van Mechelen. De deur staat open; ik neem aan dat ze te gepasten tijde met mij contact zullen opnemen. Niet iedereen die geconfronteerd wordt met een heffing, beschouwt die echter als een serieuze kost waar hij zo snel mogelijk aan moet ontsnappen of die hij moet voorkomen.

We moeten goed beseffen dat wanneer we aan een regelgeving iets wijzigen, het over een algemene fiscale wetgeving gaat. Het is vanzelfsprekend dat indien een belasting onevenredig of discriminerend zou zijn, we best nagaan hoe we eraan kunnen remediëren. Ik vraag er uw aandacht voor in het kader

van het gelijkheidsbeginsel dat een dergelijke wijziging een impact kan hebben die we vandaag niet willen.

We menen te begrijpen uit de pers dat het gaat om de intentie om in Sint-Niklaas een fusieziekenhuis op te richten dat de vorm heeft van een vzw. We gaan ervan uit dat het een nieuwe vzw is, dus een nieuwe rechtspersoon. Een van de actoren die een inbreng doet, heeft zelf de vorm van een vzw. Daar is artikel 140, 3° van het Wetboek der registratie-, hypotheek- en griffierechten op van toepassing. Het gaat immers over schenkingsrechten, want er is een schenking van een vzw aan een nieuwe vzw. Dat artikel zegt: ‘De bij artikel 131 vastgestelde rechten worden gebracht op 7 percent voor de schenkingen, inclusief inbrengen om niet, aan verenigingen zonder winstoogmerk, ziekenfondsen en landsbonden van ziekenfondsen, beroepsverenigingen en internationale verenigingen zonder winstoogmerk, aan de private stichtingen en stichtingen van openbaar nut, en op 100 euro voor de schenkingen inclusief inbrengen om niet gedaan aan de vermelde stichtingen of rechtspersonen zo de schenker zelf een dezer stichtingen of rechtspersonen is.’ Vrij vertaald: dankzij deze bepaling is de inbreng om niet door een vzw in een andere vzw slechts onderworpen aan een vast recht van 100 euro. Ik neem aan dat wanneer men het in het betrokken krantenartikel heeft over een serieuze kost, niet deze is bedoeld. Als een bestaande vzw aan een nieuwe vzw een schenking doet, dus een overdracht om niet, is er een vast recht van 100 euro van toepassing.

Het gaat waarschijnlijk over het feit dat in die operatie ook een OCMW is betrokken die eveneens een inbreng doet in de nieuwe vzw, in de nieuwe rechtspersoon dus. Uit de bepaling die ik daarnet heb voorgelezen, blijkt dat deze verrichting wel wordt onderworpen aan een tarief van 7 percent. Ik neem aan dat hier het struikelblok ligt.

De vraag is waarom de schenking in het ene geval onderworpen is aan een vastgesteld recht van 100 euro en in het andere geval aan de klassieke regeling van 7 percent. We zijn eens bij de federale administratie gaan kijken om na te gaan waar de reden ligt. Het heeft te maken met een historische rechtvaardiging van dat onderscheid. Een van de mogelijke verklaringen voor deze regeling zou kunnen zijn dat de goederen die in de eerste vzw zijn ingebracht wel aan een registratierecht onderworpen zijn geweest, terwijl de goederen die aan een OCMW zijn overgedragen niet aan het evenredig registratierecht onderworpen

zijn geweest. Artikel 161, 4°, van hetzelfde wetboek vermeldt immers het volgende: 'Worden kosteloos geregistreerd: akten die bij toepassing van de organieke wet betreffende het Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn de overgave vaststellen van goederen aan of de inbreng in Openbare Centra voor Maatschappelijk Welzijn, ofwel de overgave van goederen aan of de inbreng in op grond van voornoemde wet opgerichte verenigingen, evenals akten houdende de verdeling na ontbinding of splitsing van een boven bedoelde vereniging.' De overdracht van goederen aan het OCMW is dus niet onderworpen aan het evenredig registratierecht. Deze bepaling biedt niet hetzelfde voordeel wanneer een OCMW goederen overdraagt aan een vzw. We zitten dus in een verschillende regeling. We mogen ook niet vergeten dat een vzw onderworpen is aan een jaarlijkse taks tot vergoeding van de successierechten van 0,17 procent op het geheel van de bezittingen van de vzw. Dit geldt vanzelfsprekend niet voor een OCMW.

Ik vat samen. Als goederen worden ingebracht in een OCMW, worden geen registratierechten betaald. Nogal wat OCMW's in Vlaanderen beschikken over bouwgrond die ze laten liggen, daar betalen ze geen taks op, terwijl een vzw bij een overdacht een registratierecht betaalt van 7 procent en op haar goederen jaarlijks een belasting betaalt. Wanneer een vzw intreedt in een nieuwe vzw en ze zelf deel uitmaakt van die vzw, beschouwt men dat als een overdracht om niet en is slechts een vast recht verschuldigd. Een OCMW daarentegen betaalt dan voor de eerste keer wel registratierechten omdat men dan in de tweede transactie zit. Bij een vzw wordt de vergoeding betaald bij de eerste transactie. Dat is het verschil dat ik hieruit begrijp.

De vraag is nu of dit een euvel is. Men moet een belasting betalen die al jaar en dag bestaat. Ik neem aan dat men ondertussen ter plaatse bezig is met fiscale optimalisatie. Er bestaat zoiets als 'mergers and acquisitions', waarbij men overnames doet op de meest gunstige fiscale manier. Ik neem aan dat men de zaak aan het herbekijken is. Daarenboven bestaat altijd de mogelijkheid om een dossier in te dienen bij de federale rulingscommissie, die precies in het leven is geroepen om zich over dergelijke specifieke gevallen te buigen. Op basis van de casuïstiek en het feitelijke dossier wordt beslist of al dan niet rechten zijn verschuldigd, en zo ja, welke.

Voor mij is het voorbarig daarop vooruit te lopen. We zullen het dossier opvolgen en ik neem aan dat

het mij formeel zal worden overgemaakt, wat alleszins in de kranten is aangekondigd. Ik ben bereid het dossier te laten onderzoeken. We willen helpen en zeker niet bestraffen, als we daar met z'n allen op vooruit kunnen gaan. Vooraleer met een decretale aanpassing te beginnen, geldt de regel 'bezint eer ge begint'. Die zouden we dan ook aan ruimere maatschappelijke en budgettaire overwegingen moeten onderwerpen. We moeten nagaan op wat een verandering van toepassing zou zijn, want het zou best van toepassing kunnen zijn op zaken die we niet voor ogen hadden.

We volgen het dossier op. Ik heb geprobeerd het dossier uit te leggen in mensentaal. Vanuit historisch oogpunt is er zeker wat voor te zeggen dat in de tweede fase wel wordt getaxeerd, maar ik neem aan dat dat niet de bedoeling is geweest.

**De voorzitter:** De heer Wymeersch heeft het woord.

**De heer Frans Wymeersch:** Mijnheer de minister, ik dank u voor het antwoord. Dat u nog niet bent gecontacteerd, heeft me verrast. In dit specifieke dossier hebben we gisteren nog de formele mededeling gekregen dat u formeel zou zijn gecontacteerd door de betrokkenen.

**Minister Dirk Van Mechelen:** Mijnheer Wymeersch, vorige week of deze week is er een mail naar mijn medewerker gestuurd in verband met mogelijke decretale aanpassingen. Meer is er niet geweest.

**De heer Frans Wymeersch:** Daarnaast stel ik met u vast wat de mogelijkheden zijn. Dat ontlokt bij mij dan toch de bedenking dat men beter eerst kan wachten tot er duidelijkheid is vooraleer een dossier definitief wordt afgesloten. Het dossier moet volledig zijn vooraleer beslissingen worden genomen die, uiteraard, financiële repercussies hebben voor de gemeenschap.

Ik neem aan dat u, net als ik, dergelijke dossiers verder zult opvolgen. Desnoods komen we daar later nog eens op terug.

**De voorzitter:** Minister Van Mechelen heeft het woord.

**Minister Dirk Van Mechelen:** Ik ben niet van plan me in te laten met dorpspolitiek. De heer Willockx heeft me tijdens de receptie van de gestelde lichamen op het paleis en passant iets gezegd over een fusie. Hij



zei erbij dat er een probleem was. Als u dat bedoelt met het ‘vatten van een minister’, dan is dat inderdaad gebeurd. Ondertussen hebben we ook een mail ontvangen van, naar ik aanneem, de ontvanger van het OCMW van Sint-Niklaas, waarin onmiddellijk een aantal aanpassingen van het decreet werden gevraagd. Met alle respect, zo werkt dat niet!

**De heer Frans Wymeersch:** Nu u toch verwijst naar de betrokkene, wil ik toch zeggen dat dit inderdaad de manier is waarop door sommigen aan politiek wordt gedaan.

**De voorzitter:** Het incident is gesloten.

---





